

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **B. C.**, bývajúcej v B., zastúpenej JUDr. P. V., advokátom so sídlom v B., proti žalovaným **1/ Ing. O. Č. a 2/ A. Č.**, obom bývajúcim v B., zastúpených JUDr. T. J. advokátkou v B. **o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 13 C 124/2003, o dovolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 2. júna 2010 sp. zn. 15 Co 148/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaných 1/ a 2/ **o d m i e t a .**

Žalovaní 1/ a 2/ sú povinní nahradiť žalobkyni trovy dovolacieho konania 74,61 € k rukám jej právneho zástupcu JUDr. P. V., advokáta v B., do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II rozsudkom zo 6. februára 2009 č.k. 13 C 124/2003-230 vyhovel žalobe podanej pôvodnou žalobkyňou A.B. v zastúpení opatrovníčkou (jej dcérou B. C.) a určil, že kúpna zmluva uzatvorená dňa 30. augusta 1999 medzi predávajúcou A.B. a žalovanými 1/ a 2/ ako kupujúcimi, predmetom ktorej je 3 izbový byt č. 1, nachádzajúci sa na prízemí bytového domu na B., súpisné číslo X, katastrálne územie N. a spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach, spoločných zariadeniach a príslušenstve domu a spoluvlastnícky podiel k pozemku parcelné číslo X. vo výmere X. m², druh pozemku zastavaná plocha a spoluvlastnícky podiel k pozemku parcela číslo X. vo výmere 290 m², druh pozemku zastavaná plocha, zapísané na liste vlastníctva číslo X. katastrálneho odboru Okresného úradu Bratislava II (ďalej len byt), je neplatná; žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť nahradiť trovy

konania spoločne a nerozdielne žalobkyni 82,98 € i trovy právneho zastúpenia 238,91 € k rukám jej právneho zástupcu, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia (§ 142 ods. 1 O.s.p.); žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť trovy štátu 245,50 € na účet Okresného súdu Bratislava II, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia (§ 148 ods. 1 O.s.p.). Vychádzal z toho, že žalobkyňa má naliehavý právny záujem na požadovanom určení v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p., pretože vyhovujúci rozsudok požadovanému určeniu je listinou, na základe ktorej príslušná správa zapíše stav, aký tu bol pred uzavretím napadnutej kúpnej zmluvy (vlastnícke právo A.B. k bytu), žalobkyňa sa v takom prípade bude môcť domáhať prejednávania dedičstva po poručiťke A.B.. Kúpnu zmluvu medzi A.B. ako predávajúcou a žalovanými 1/ a 2/ ako kupujúcimi uzavretú z 30. augusta 1999 k predmetnému bytu, považoval za absolútne neplatný právny úkon (s účinkami „ex lege“ a „ex tunc“) v zmysle § 38 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), podľa ktorého je neplatný právny úkon, pokiaľ ten, kto ho urobil, nemá spôsobilosť na právne úkony; takisto je neplatný právny úkon osoby konajúcej v duševnej poruche, ktorá ju robí na tento právny úkon neschopnou. Podľa názoru súdu A.B. ako predávajúca v čase uzatvárania predmetnej kúpnej zmluvy trpela duševnou poruchou, nebola schopná rozpoznať a pochopiť následky svojho konania. Z vykonaného dokazovania (vrátane odborného znaleckého dokazovania) súd zistil, že A.B. trpela duševnou poruchou – organický psychosyndróm, v roku 1991 bola u nej konštatovaná univerzálna arterioskleróza mozgu (celotelové zväpnenie artérií, zhluky vápenatých solí v stene ciev mozgu), čo znamená, že menovaná v tom čase trpela poruchami pamäte, hlavne novopamäte. V roku 1992 utrpela otras mozgu s otvoreným úrazom (poranením záhlavia), čo bol spúšťač pre poškodenie pamäte úsudku, schopnosti porozumieť súvislostiam a logického uvažovania, jej psychika vykazovala úbytok úsudkových schopností, pamäťových schopností a schopnosti sústredenia. Uvedené ochorenie sa nemohlo zlepšovať ani pri kvalitnej liečbe, mohlo sa len zhoršovať. Menovaná v tom čase trpela vegetatívnou distóniou (poruchou vegetatívneho nervstva), človek s touto poruchou je v permanentnom diskonforte (je podráždený, nervózny a nevie sa sústrediť). Duševný stav predávajúcej v čase uzatvárania kúpnej zmluvy bol charakterizovaný ako duševná porucha – organický psychosyndróm. K pozbaveniu jej spôsobilosti na právne úkony súdom došlo 17. augusta 2001. Po smrti pôvodnej žalobkyne A.B. 14. septembra 2004 súd v konaní pokračoval bez rozhodnutia s jej dcérou B. C., jedinou dedičkou, ktorá vstúpila do všetkých jej práv zo zákona. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods.1 O.s.p.

Na odvolanie žalovaných 1/ a 2/ Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 2. júna 2010 sp. zn. 15 Co 148/2009 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa; žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť trovy odvolacieho konania žalobkyni 146,53 € k rukám jej právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku (s jeho rozhodujúcimi skutkovými a právnymi závermi), podľa § 219 ods. 2 O.s.p. sa obmedzil na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvého stupňa uviedol, že pre posudzovanie právneho úkonu z hľadiska ustanovenia § 38 ods. 2 OZ nie je rozhodujúce, či osoba, ktorá ho urobila, v tom čase bola pozbavená spôsobilosti na právne úkony. Zo znaleckých posudkov a nepriamo aj zo svedeckých výpovedí jednoznačne vyplynulo, že A.B. bola v okamihu uzatvorenia kúpnej zmluvy v takom zdravotnom stave, kedy nemohla posúdiť následky svojho konania. Okresný súd po smrti A.B. správne postupoval v konaní s jej dcérou ako so žalobkyňou podľa § 107 ods. 3 O.s.p., bolo nesporné, že táto bola jej jedinou dedičkou (osvedčenie č. 38D/1259/2004, Dnot 193/2004, právoplatné z 24. februára 2005). Odvolací súd sa stotožnil aj s názorom žalobkyne, že vo veci nedošlo o prekážku veci právoplatne rozhodnutej - „res iudicata“ (§ 83 O.s.p.), keďže Okresný súd Bratislava II vo veci pod sp. zn. 7C 221/02 dňa 30. júna 2003 rozsudkom zamietol návrh žalobkyne B. C. o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy z dôvodu, že účastníkmi konania neboli všetci tí, ktorí nimi mali byť; žaloba bola zamietnutá z procesných dôvodov a nedošlo k jej prejednaniu z vecného hľadiska. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podali žalovaní 1/ a 2/ dovolanie, navrhli, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania videli v tom, že vo veci vystupoval ako účastník ten, kto nemal spôsobilosť byť účastníkom konania (§ 237 písm. b/ O.s.p.), lebo žalobkyňa A.B. počas konania zomrela (14. februára 2004), čím stratila spôsobilosť na práva a povinnosti (§ 7 ods. 1 a § 8 OZ) a preto súd prvého stupňa mohol v konaní pokračovať s jej opatrovníčku B. C. (na žalujúcej strane) len ak by ju pripustil do konania rozhodnutím vydaným v zmysle § 92 ods. 2, 3 O.s.p., čo sa však nestalo. Súd v konaní postupovali s B. C. bez toho, aby jej vstup do konania uznesením pripustili. Dovolatelia namietali, že konanie je postihnuté vadou v zmysle § 237 písm. d / O.s.p. (res iudicata), pretože v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, poukázali na rozsudok Okresného súdu Bratislava 2 z 30. júna 2003 č.k. 7 C 221/02. Podľa dovolateľov nie je daný

dôvod neplatnosti kúpnej zmluvy, A.B. v čase jej podpísania nevykazovala závažné psychické ochorenia (nikdy nebola v ošetrovaní psychiatra), ktoré by zapríčinili jej právnu nespôsobilosť, samostatne konala a rozhodovala, platila platby za byt, zúčastňovala sa domových schôdzí, premyslene konala so susedmi, čo potvrdili i svedkovia vo výpovediach.

Žalobkyňa navrhla dovolanie zamietnuť stotožňujúc sa s dôvodmi uvedenými v rozsudku odvolacieho súdu, ktorými boli zodpovedané dovolacie námietky žalovaných. Zároveň si uplatnila náhradu trov dovolacieho konania 149,23 €.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpení advokátkou (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimčnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (viď § 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalovaných nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné, a nejde ani o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť

zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovaných nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Dovolanie žalovaných by mohlo byť procesne prípustné (i dôvodné), len ak by konanie, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. (tzv. vady zmätočnosti). Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ale ani samotné nesprávne právne posúdenie veci opierajúce sa o dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Dovolatelia existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/, c/, e/ až g/ O.s.p. netvrdili a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť ich dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkaných nesprávností, ktorých sa mali dopustiť súdy oboch nižších stupňov, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkami: či ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania; či v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo (§ 237 písm. b/ a d/).

1. Dovolateľmi namietaná vada podľa § 237 písm. b/ O.s.p. mala spočívať v tom, že po smrti A.B. (pôvodnej žalobkyne), ktorá nastala v priebehu konania 14. septembra 2004, súd ďalej pokračoval v konaní s B. C., bez toho, aby túto rozhodnutím pripustil do konania v zmysle § 92 ods. 2,3 O.s.p., táto preto nemá procesnú aktívnu legitimáciu v spore.

Dovolací súd vo všeobecnosti poukazuje na to, že otázka právneho nástupníctva v konaní (procesného nástupníctva v konaní) bez ďalšieho nemá žiaden vplyv na prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. b/ O.s.p. Ak súd prípadne i nesprávne posúdi túto otázku, nejedná sa o vadu konania v zmysle § 237 písm. b/ O.s.p. Môže ísť o vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., avšak ujmy na svojich právach z uvedeného dôvodu sa môže domáhať ten, komu sa postupom súdu znemožnilo právo na poskytnutie súdnej ochrany; teda ten s ktorým mal súd v konaní pokračovať ako s právnym nástupcom pôvodného účastníka konania, avšak s ním nepostupoval (obdobne uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. marca 2011 sp.zn. 1 Cdo 87/2010). Z uvedeného vyplýva, že v podmienkach tejto veci vada konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ktorou by mohlo dôjsť k ujme na právach žalovaných je z objektívneho hľadiska vylúčená. Len nedostatok procesnej spôsobilosti účastníka konania (spôsobilosť vlastnými úkonmi nadobúdať procesné práva a povinnosti) bez riadneho zastúpenia je vadou, na ktorú dopadá § 237 písm. c/ O.s.p. K vade takejto povahy v danom prípade nedošlo. Spôsobilosť byť účastníkom konania má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva. V sporovom konaní zákon za účastníkov konania označuje žalobcu a žalovaného (§ 90 O.s.p.); žalobcom je ten, kto podal žalobu a žalovaným ten, koho žalobca v žalobe za žalovaného označil, a to bez ohľadu na to, či takto označený žalovaný je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (t.j. či mu svedčí hmotnoprávna vecná pasívna legitimácia). Ak účastník konania stratí spôsobilosť byť účastníkom konania

v dôsledku smrti, súd pokračuje v konaní s dedičmi účastníka konania (§ 107 ods. 1, 3 O.s.p.). Dedičia ako univerzálni právni nástupcovia vstupujú do postavenia poručiťľa (pôvodného účastníka konania) priamo zo zákona a súd o ich vstupe do konania nerozhoduje. V prípade univerzálnej sukcesie neprichádza do úvahy postup podľa § 92 O.s.p. (viď R 33/1994, obdobne tiež Krajčo, J. a spol.: Občiansky súdny poriadok, komentár, I diel, EUROUNION Bratislava, 2010, str. 439). Spôsobilosť byť účastníkom zodpovedá spôsobilosť mať práva a povinnosti v zmysle § 7 OZ a § 8 OZ (t.j. právna subjektivita a spôsobilosť na právne úkony). Okamihom narodenia má každá fyzická osoba spôsobilosť na práva a povinnosti (právnú subjektivitu), smrťou právna subjektivita fyzickej osoby zaniká. Spôsobilosť fyzickej osoby vlastnými právnymi úkonmi nadobúdať práva a povinnosti vzniká v plnom rozsahu plnoletosťou. Účastníkom konania žalobkyni (B. C.) i žalovaným ako dospelým a žijúcim fyzickým osobám zákon priznáva právnu subjektivitu, ich pozbavenie alebo obmedzenie nebolo preukázané žiadnym súdnym rozhodnutím, preto je potrebné vychádzať zo stavu, že títo majú aj spôsobilosť byť účastníkmi občianskeho súdneho konania (§ 19 O.s.p.) Ak by aj prípadne žalobkyni B. C. nesvedčilo procesné nástupníctvo v konaní po pôvodnej žalobkyni A.B., obsah súdneho spisu však tomu nenasvedčuje (jedinou dedičkou zo zákona v I. dedičskej skupine po poručiťľke A.B. je B. C., dcéra poručiťľky - potvrdenie okruhu dedičov z 9. novembra 2004 čl. 69 spisu a Osvedčenie o dedičstve sp.zn. 38 D 1259/2004, Dnot 193/2004 z 9. februára 2005) nespôsobovala by táto okolnosť na jej starne nedostatok spôsobilosti byť účastníčkou konania. Z uvedených dôvodov konanie netrpí vadou podľa § 237 písm. b/ O.s.p.

2. Podľa názoru dovolateľov konanie trpí aj procesnou vadou spočívajúcou v prekážke veci právoplatne rozhodnutej (§ 237 písm. d/ O.s.p.). Túto prekážku vidia v tom, že Okresný súd Bratislava 2 v konaní vedenom pod sp.zn.: 7 C 221/2002 30. júna 2003 (rovnako ako v tomto spore) už rozhodoval o určení neplatnosti predmetnej kúpnej zmluvy tak, že žalobu zamietol.

Ustanovenie § 237 písm. d/ O.s.p. dopadá na prípady, v ktorých súd rozhodol napriek tomu, že mu v tom bránila prekážka veci právoplatne rozhodnutej (§ 159 ods. 3 O.s.p.) alebo prv začatého konania (§ 83 O.s.p.). Ak súd zistí, že v tej istej veci (jej časti) bolo právoplatne rozhodnuté alebo začalo prv konanie, konanie bez ďalšieho zastaví (§ 104 ods. 1 O.s.p.). Právoplatné rozhodnutie tvorí prekážku už raz rozsúdenej veci vtedy, ak v novom konaní ide

o to isté, o čo išlo v prechádzajúcom rozhodnutí; musí ísť o totožnosť osôb a aj o totožnosť predmetu konania, opierajúci sa o rovnaké skutkové okolnosti.

Dovolací súd vychádzajúc z tvrdení dovolateľov o existencii rozhodnutia (rozsudku) vydaného v konaní vedenom pred Okresným súdom Bratislava 2 pod sp.zn.: 7 C 221/2002 z 30. júna 2003, dospel k záveru, že dovolateľmi uvádzané skutočnosti neboli v danej veci spôsobilé založiť nimi tvrdenú prekážku veci právoplatne rozhodnutej (§ 159 ods. 3 O.s.p.). Rozsudkom Okresného súdu Bratislava II z 30. júna 2003 č.k. 7 C 221/2002-101 (právoplatným 24. septembra 2003) bola žaloba účastníkov konania B. C. (žalobkyne) a Ing. O. Č. a A. Č. (žalovanými) o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy z 30. augusta 1999 uzavretou medzi A.B. ako predávajúcou a žalovanými ako kupujúcimi, zamietnutá. Pokiaľ súd právoplatným rozhodnutím zamietne určovaciu žalobu (o tom, či tu právo alebo právny vzťah, prípadne povinnosť existuje alebo neexistuje podľa § 80 písm. c/ O.s.p.) bez toho, aby záväzne posúdil (ne)existenciu práva alebo právneho vzťahu medzi účastníkmi, nejde o rozhodnutie, ktoré by zakladalo prekážku právoplatne rozhodnutej veci podľa § 159 ods. 3 O.s.p. pre novú určovaciu žalobu. V právnej veci vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 7C 221/02 bola určovacia žaloba o neplatnosť právneho úkonu (kúpnej zmluvy) zamietnutá z dôvodu, že v konaní neboli účastníkmi všetci tí, ktorí účastníkmi mali byť, teda všetci účastníci právneho úkonu vrátane A.B. (pozbavenej spôsobilosti na právne úkony) zastúpenej ustanovenou opatrovníčkou; uvedeným (žalobou zamietajúcim) rozsudkom nedošlo k záväznému posúdeniu (ne)existencie právneho vzťahu označeného určovacou žalobou, preto takéto rozhodnutie z vecného hľadiska (totožnosti predmetu konania) nie je prekážkou rozhodnutej veci pre určovaciu žalobu v tomto konaní (porovnaj napr. Zo súdnej praxe č. 19/2004, R 15/2005). Z uvedených dôvodov dovolací súd nezistil, že predmetné konanie trpelo vadou podľa § 237 písm. d/ O.s.p.

3. Pokiaľ obsah dovolacích námietok smeroval tiež k spochybneniu právneho posúdenia veci odvolacím súdom v napadnutom rozsudku (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením

veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 102/2004, sp. zn. 2 Cdo 282/2006, sp. zn. 3 Cdo 174/2005 a sp. 4 Cdo 165/2003). I keby dovolacie námietky napádajúce správnosť právneho záveru súdov o neplatnosti kúpnej zmluvy z dôvodu nedostatku spôsobilosti predávajúcej k takémuto úkonu pre jej duševnú poruchu v čase jeho uskutočnenia boli prípadne aj opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného hľadiska neposudzoval), dovolateľmi vytýkané okolnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p.

Keďže prípustnosť dovolania žalovanými nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky ho odmietol podľa § 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 218 ods.1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovaným 1/a 2/, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Trovy konania v danom prípade spočívajú v odmene advokáta za právnu službu, ktorú poskytol žalobkyni vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu žalovaných zo 4. októbra 2010 (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Sadzbu tarifnej odmeny dovolací súd stanovil podľa § 11 ods. 1 písm. a/ tejto vyhlášky vo výške 55,49 €, čo s náhradou výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 1/100 výpočtového základu (§ 16 ods. 3 vyhlášky) 7,21 € a 19% DPH (§ 18 ods. 3 vyhlášky)

11,913 €, predstavuje spolu 74,61 €. V dôsledku zásady účelnosti vynaložených trov konania (§ 137 O.s.p.) dovolací súd nepriznal náhradu trov konania za prípravu a prevzatie zastúpenia v dovolacom konaní, lebo žalobkyňa bola zastúpená už v konaní pred súdom prvého stupňa i odvolacím súdom tým istým zástupcom.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 14. septembra 2011

JUDr. Daniela Š v e c o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť:
Hrčková Marta